

Частина перша

БАШТА І СТІНА

1 Ава

Темрява блукає лісовою хащею. Ім'я їй Касіопея, королева мертвих із кров'ю на губах. Вона веде їх полювати на людей та відьом, що збилися зі шляху. Заманює тих нескінченними криками болю у свої спрагли обійми. Їхня кров проливається, тіні сковують їх — але спрага ніколи не згасає.

Записник, автор невідомий

Унизу рипить підлога; я закриваю записник й уважно дослухаюся, чи не почую ще щось. Зенос, певно, вже прокинувся. Тож скоро вони з мамою піднімуться на горище, і знову доведеться вдавати з себе ідеальну слухняну донечку.

Я стаю на ліжку і відсуваю незакріплену черепицю на даху. В обличчя летить пил, коли я ховаю туди записник — це історія королеви вампірів Касіопеї й усіх вампірів Арборрена. Перевіряю інші свої скарби: ляльку мені подарувала мама, коли ми ще любили одна одну, рубінове намисто вона привезла з однієї зі своїх подорожей. В'язаний шарф — подарунок Кає, моєї давньої шкільної подруги.

Якщо сьогодні в мене вийде втекти, більшість речей доведеться лишити. Стрімко стискаю руку ляльки, потім повертаю черепицю на місце й зістрибую з ліжка.

Скоро мати підніметься сюди, щоб скористатися мною. Хоч вона й каже, що тримає мене тут, щоб захистити, але я знаю правду: я потрібна їй більше, ніж вона мені.

Я беру у кутку мітлу і підмітаю, але щокілька секунд визираю у вікно, що виходить на захід. Срібні ґратки частково закривають поле зору, але все одно видно, як аж до горизонту тягнеться ліс. Моє мертве серце бринить, коли бачить височезні

дуби, осяяне світанком золотаво-зелене листя і ледь мерехтливий бар'єр, що огортає все навколо. Уявляю, як солодко і димно пахнуть дерева. Як же мені кортить піти до них.

З підмітанням покінчено, і я поправляю складені купою шарфи й рукавички, які зв'язала, щоб якимось вбити час. Намагаюсь не зважати на те, як пульсує в горлі: знак, що мені вже потрібна кров. Волосся в мене довге, майже до підлоги, і коли я ходжу кімнатою, воно чіпляється за розхитані цвяхи й стосики книжок. Але я вже звикла, тож мене це не турбує. Я просто смикаю його, щоб звільнитися, і ледь стримую посмішку, коли на підлозі лишаються вирвані прядки. Обрізати волосся мені заборонено, але я можу позбуватися його хоч так.

Далі я змахую пил з підручників з літератури й математики. Їх мені дала мати, але я не торкаюся книг, бо вчитала в записнику єдине, що варто знати: десь у лісі на мене чекає світ вампірів.

Мерехтливий бар'єр довкола лісу оберігає людей, але водночас саме там, у хащах, вампіри живуть вільно. Королева Касіопея очолила кровопивць після того, як їх замкнули, і перетворила ліс на притулок, де немає смертних, що бажають їх знищити. Той бар'єр захищає і людей, і вампірів.

Уночі, коли довкола тихо, хтось із лісу пошепки кличе мене.

Я чую їх уже два роки. Тисячі голосів, що лунають поміж дерев. Ніколи не можу розібрати, що вони говорять, але діти в школі розказували одне одному страшні історії. Ніби якщо підійти до дерев надто близько і вампіри тебе покличуть, то тебе вже ніщо не врятує; твоя кров тепер належить їм.

Певно, що вночі я чую, як мене кличуть вампіри. Певно, що це вони.

Я втечу і приєднаюсь до них. Записник допоможе знайти королеву вампірів і її землі. Я піду до голосів.

Чутно, як мати внизу збирає документи, пише листи й спаковує одяг у валізу. Як і я, вона ніколи не спить.

Важкі кроки на сходах піді мною змушують запанікувати. Дерев'яні сходи вже старі, стогнуть під кроками. Мабуть, Зенос. Мати ніколи не шумить так сильно. Я знову згадую свій план.

«Іди до шафи, Аво, прочини її».

Майже перечепившись через волосся, я кидаюсь до шафи, що стоїть між дверима і туалетним столиком. Відчиняю її ледь, щоб можна було протиснути руку.

Мій вітчим відчиняє двері й, човгаючи, заходить. Ніс і рот у нього щурячі, очі сірі, у темному волоссі видно сивину, а сам він худий, хоча й дуже сильний. В одній руці він тримає свічку, крихітний вогник дрижить, додаючи западини під очима. В іншій руці в нього глиняна чашечка.

— Під дверима чекала? — питає він, піднявши брови.

Зенос зачиняє за собою двері, і я напружуюсь.

— Жадібна істотка.

Слова звучать образливо, але я знаю, що він просто намагається мене роздратувати. У його руках чашка, по вінця наповнена густою червоною рідиною, від якої рот наповнюється слиною, а думати важко. У яснах прокльовується знайомий тупий біль: іклам свербить у щось впитися. Мідний запах крові мені ніколи не подобався — щось у ньому здається дуже зловісним. Нагадує, що я справді п'ю людську кров.

Стримую тремтіння, кажу собі: я ніколи не вбивала людей і не шкодила їм. Мене зробили вампіркою проти волі. Я не винна, що мушу пити це, щоб вижити.

Заглушивши шепіт сумнівів і провини, тягнувшись за чашкою до Зеноса. Він затримує її на секунду довше, ніж міг би, тягне її одночасно зі мною. Мої очі розширюються. Він би не став відбирати в мене кров, правда? Це якийсь його новий дослід?

— Можеш не приховувати спрагу, — насмішкувато пирхає він і ледь торкається брудними пальцями моїх, поступаючись чашкою. — Дивовижно, як кров наповнює твої вени й змушує тіло працювати, ніби це добре налаштована машина.

Я ігнорую його і п'ю. Смакую кров: лиш торкаючись язика, вона пробуджує всі відчуття всередині, осяює мене, ніби після того, як востаннє пила, я провалилася у темну печеру. Світ стає яскравішим: я відчуваю кожну пилінку, що сідає на шкіру, помічаю кожну мурашку, що повзає між дошками на підлозі, чую,

як мати пише щось двома поверхами нижче. Впевненість наповнює мене всю до останньої клітинки, і втеча раптом здається не просто можливою, а простою.

Я відчуваю, ніби я знову жива.

Може, через те, що я п'ю кров, люди вважають мене злою, але я почуваюсь так добре, що на якусь мить мені байдуже.

Зенос захоплено стежить за тим, як змінюється вираз мого обличчя. Я завжди стараюсь не дивитися в дзеркало, коли п'ю, але я знаю, як виглядаю: під очима проступають вени, зіниці розширені, ікла ростуть і визирають з-під губ. Скоро все це знов стане непомітним. Байдуже, що Зенос витріщається: якщо я буду розумною і слідуватиму плану, то виберуся звідси, і більше він ніколи мене не побачить.

— Мама вже майже готова вирушати? — стараюсь говорити приязно, щоб він нічого не запідозрив.

— Так не терпиться, щоб Євгенія поїхала? — питає Зенос і наближається до мене і до шафи. Я з усіх сил намагаюсь не дивитися туди, щоб не видати себе. — Без неї ми обоє нудьгуватимемо. Я, звісно, ходитиму до міста, але ж у тебе розваг небагато. То я іноді буду запрошувати тебе вниз, щоб ти могла посидіти зі мною, згода?

— Звучить чудово, — кажу, силувано усміхаючись. Я краще просиджу під замком на горищі ще два роки, ніж залишусь з ним наодинці.

Він уже йде, але спиняється у дверях і каже:

— Побачимось за чотири години.

Він виходить, і я маю лише кілька секунд. На дні шафи лежить цупкий папір, який я розфарбувала під дерево, щоб не впадав в очі. Дістаю з-під нього ганчірку і шпильку для волосся. Кидаюсь до дверей і хапаю за срібну ручку просто перед тим, як вони зачиняться. Існує небагато способів знесилити вампіра, і срібло — один з них, але я стискаю зуби від болю і пхаю ганчірку в замкову щілину. А тоді стукаю шпилькою по ручці, звук виходить такий, ніби двері замкнулися. Мама завжди перевіряє, чи замкнула двері, і тільки потім спускається, але Зенос

настільки впевнений, що контролює мене, що не тривожиться через такі дрібниці.

Двері зачиняються, але зім'ята ганчірка так і не дала їм замкнутися. Коли сходи перестають рипіти від кроків Зеноса, я повертаю ручку. Двері відчиняються без жодного звуку. Мене заповнює полегшення; схоже, мій план таки спрацює.

Я повертаю ганчірку і шпильку під фальшиве дно у шафі, а потім замикаю двері, щоб мама не помітила, що щось не так.

Рука палає від болю, але з цим нічого не вдіяти, та й у мене стільки адреналіну, що я майже не зважаю на це. Перевірка пройшла прекрасно. Тільки й залишилося, що зачекати, поки мама поїде.

За мить я чую її легкі кроки на сходах. Перед тим, як вона заїде, я кидаюсь до туалетного столика і беру щітку для волосся, вдаючи, ніби спокійна. Вона відчиняє двері і йде до мене, а я усміхаюсь їй у дзеркалі.

— Доброго ранку, солоденька.

Вона обіймає мене за плечі, на мить стискає долоні. Ніби по шкірі повзають мурахи — так це відчувається. Ніби вона намагається щось знайти.

Ми дуже схожі. В нас обох серцевидні лиця, золотаво-коричнева шкіра і пряме чорне волосся з проділом посередині, тільки в неї воно по лікті, а моє звисає аж до щиколоток. Коли я ще не була вампіркою, шкіра в мене була сяюча, з теплим підтоном. Тепер вона тьмяна, і скільки не щипай щоки, рожевими вони не стануть. На губах ані кровинки, як у мерця. А от мама... вона вміє. Чавить ягоди й підфарбовує губи та щоки. А ще годинами перед дзеркалом тренувалася вдавати, ніби дихає, тож тепер ніхто б не здогадався, що її легені не працюють. Навіть тепер я бачу, як підіймаються й опускаються її груди. Вона вже скоро їде, тому тренується навіть переді мною. Її карі очі лагіднішають, коли зустрічають мій погляд у дзеркалі.

— Підберу щось гарне, щоб ти вдягла, — каже вона.

Я киваю й починаю розчісувати волосся. Зазвичай на це потрібно десь пів години. Мама перериває шафу, я мало не впускаю щітку. Якщо вона помітить фальшиве дно...

Але вона лише витягає білу блузку з рукавами-дзвонами й високим чорним комірцем і довгу чорну спідницю-плісе. Віддавши мені одяг, знімає одну зі своїх каблучок. Вона чорна, у центрі сяє рубін з вигравіюваною літерою «А», на яку починається моє ім'я.

— Дуже тобі пасуватиме, — каже мама й усміхається, віддаючи мені перстень.

В мене сіпається губа.

— Мене бачиш тільки ти й Зенос.

— Так, але...

Її очі на мить темнішають, але вона трусить головою.

— Зроби це для мене, будь ласка. Якщо носити такі нейтральні кольори, шкіра виглядатиме живою. Давай, вдягни.

Ковтнувши нарікання, беру речі. Поки я одягаюсь, вона обходить кімнату, щось наспівуючи під ніс. Як і Зенос, на перший погляд вона здається нормальною. Але коли мама щоранку обходить горище, то скидається на лева, який готується напасти на стадо оленів.

Вона уважно оглядає, чи не розхитався якийсь цвях на срібних ґратках у вікнах. Зазирає під ковдри на ліжку, шукає між подушок, чи я не вкрала щось, що допоможе мені втекти звідси. Роздивляється книжки у кутку, деякі гортає.

Вона раптом зиркає на мене, але я встигаю відвести погляд і подивитися у вікно.

З четвертого поверху нашого вузького будиночка добре видно, як світанкове світло заливає місто Арборрен. Під темно-оранжевою черепицею ховаються блідо-жовті й білі будівлі, Ясна рада й Срібний район, де живуть шахтарі. А он ринок, я ходила туди щодня після школи, бо не хотіла повертатися додому, он вулички, де ми гуляли з Кає та Трістаном, моїми друзями. Арборрен — велике місто на сході Ерланіської імперії. Люди й відьми смертні, і не бачать далі своїх кварталів, тому помічають лише яскраві кольори й спів пташок.

Мій зір гостріший, тож я бачу, що на гарних стінах лишилися плями, а на дахах попіл після останнього спалення вампіра.